

ברכה הומינה את באב"ד להיכנס בערב אליה ולברך את המצב. הסתבר כי זה יותר משנה הם גרו באותו רחוב, דירה מול דירה. בערב הגיע באב"ד, ובידו מכתב מודד משה באמריקה. מבלי לומר מלה, הוציא מרדכי סטריזובר מן המגירה מעט פה וזה. לא נשאר כל ספק: הגורל שהתיחשפ לאבטיח גדול עשה את שלו.

סיפורם של שני בני הדודים דומה לסיפורים רבים של הפליטה היהודית מא"י רופה הנאצית. גם מוטקה סטריזובר וגם אברהם באב"ד הגיעו ארצה בילדותם. מוטקה עם הוריו, ואילו אברהם לבדו, כשאמי, חנה סטריזובר, נשארה בחינה. אברהם שמע מאמו כי יש לה אח בירושלים, אך אברהם לא טרח למצוא אותו: הוא ידע כי דודו אדם דתי מאוד, ואילו הוא היה חניף השומר הצעיר. הוא הסתפק בהתכתבות עם דודו האחד, בנייריורק.

הגנה ורח"ל. עברו שנים ואברהם באב"ד עזב את כפר מסריק, שם היה חבר שנים רבות, עבר לירושלים, התחיל לעבוד במכון למדריכי חוץ-לארץ של הסוכ"ג. נותר וגם או לא טרח למצוא את דודו השני, שנפטר בינתיים. עד אשר אשתו שלחה אותו לקנות חצי אבטיח אצל חיים (אחיה שומע: חצי אבטיח, ושלא ינסה למכור לך אבטיח שלשמי).

מאז אנחנו מבליים הרבה יחד, אומר מוטקה סטריזובר, עובד בית-החרושת רפא, "אחרי הכל אנחנו קרובים... ושכנים! כיצד מבליים? בעיקר בחיכוחים — מי היה צודק? אתה מבין, הוא היה איש השנה, ואילו אני הייתי איש לח"י."

עיתונות

מקור ראשון

כותרת בהארץ, מעל לידועה על השפעת הפיצוץ האטימיים בבית-המועצות: נפולת — על כפי ציפורים? מאת א. נשר, סופר "הארץ".

עבודה

המצור הגדול

השבוע היתה הסתדרות נחמה במצור מכמה וכמה צדדים. בחזית העיקרית ניצבו מולה המוני פועלים, שהתמלאו כעס על כי החליטו החעד הפועל לגבות מהם תוספת מס ניכרת. בעשרות מפעלים התארגנו תנועות להחזרת פניקסיה-חברים, אם לא יבוא טל המס הנוסף.

בבית-חרושת יובל גד באשקלון נבחר ועד-עובדים חדש, על סהרת ועדת-הפעולה שהתנגדה לוועד הממושמע של מועצת הפועלים המקומית ואיים על שלטון הסתדרות במיקרה של אי-היענות לדרישות הפועלים. מסוכנת לא פחות היתה פצצה-הזמן, שהפתיל שלה הוצת כבר לפני זמן רב. היה זה המצב שנוצר בחברת החשמל.

בני פשרות. הקרב על המפעל ה' שלישי בגודלו בארץ הסתיים בניצחון הפועלים על המפלגות, ובעיקר על מפא"י. נאמני הציבור, שהיו למעשה אותם חברים שפעלו קודם לכן בחעד-הפעולה, היו רוב של מועצת הפועלים שנבחרה לפני כשבועיים (העולם הזה 1259).

אך אם חשבו המנצחים שעם הנצחון תביא להם תמיכה מלאה מצד הסתדרות, הרי שנוכחו עד מהרה בטעותם. אויבם הראשי של אנשי ועד הפועלים הנבחר והחוקי היה אורי אלפרט, יושב-ראש מועצת פועלי תל-אביב-יפו.

עוד לפני הבחירות הציעו נאמני הציבור לאורי אלפרט, שיקבל עבור מפא"י שליש מקולות החברים במועצה. אלפרט לא הסכים: "אני מוכן לקבל רק 51 אחוז!" לאחר זמן נסוג אלפרט והיה מוכן להסכים ב-50 אחוז. נאמני הציבור היו מוכים גיבם לוותר גם הפעם. לנגד עיניהם לא עמד האינטרס הצר של תפיסת עמדות, אלא הרצון התכליתי לשפר את תנאי עבודתם. הם הסכימו שמפא"י תקבל 50 אחוז מהקולות, בתנאי שב-50 אחוז אלה יכללו גם חברי מפא"י מקרב הנאמנים. אלפרט לא הסכים:

יש לי 1300 חברי מפא"י רשומים מתוך 2500 עובדים. אנחנו נזכה ברוב מוחלט. בבחירות נבחרו, מתוך 31 נציגים, 2 חברי מפא"י בסך הכל, וגם הם מחברי האופוזיציה בתוך המפלגה. כל הכת השליש, מאנשי של איש הנחלת החברה אליעזר שפירא, לא נבחרו.

עמדות המפתח. מלבד התוכניות, ש' פורטו במצע מודפס לקראת הבחירות, היו מוטלים על מועצת העובדים החדשה מספר תפקידים ארגוניים. בראש וראשונה — לבחור ועד עובדים. לוי קנטור, שראה את עצמו כמנצח בבחירות, ניסה בתחילה לדרוש למפלגות, אחדות-העבודה, את הרוב בהעד. אך נאמני הציבור הודיעו שאין בי כוונתם לתת לו את זאת וקנטור ויתר.

הבעיה השנייה היתה למצוא שפה משותפת עם הסתדרות. ראש האיגודים המקצועיים ירוחם משל הבין, שאם ימשיכו לנהוג בתקיפות בהעד הנבחר יאבד מוצב זה למפא"י לצמיתות. אך אורי אלפרט ה' עניין רק בגורל איש חסדו אליעזר שפירא, האיש החוק לשעבר בחברת-החשמל, הכריז בפומבי שהוא ישבור את הוועד עוד לפני חלוף השנה. לאנשי המועצה, שרק השבוע תכנסו לישיבתה הראשונה, לא נותר אלא להתחיל לתכנן את פעולות העתיד.

הבעיה הראשונה היתה לסלק את כל אנשי שפירא מעמדות-המפתח. שפירא תוכנן להחזיר ששה מאנשיו לעמדות-המפתח, כך שישלטו למעשה על כל החברה. אך במעשיו אלה התסכסך עם נציגי החברה בחיפה, ובראשם יעקב חושי. מצב שנוצר לא היה קשה להחליט, כי שפירא חדל מהיות נציג הפועלים בהנהלה וחדל להיות מנהל במיקרה כזה, איים שפירא, יחזור לעבוד כמנהל-עבודה, עד שתבוא שעתו שנית. אך אנשי מפא"י, שידעו את מידת השינואה שרוחשים לו הפועלים, משתדלים לסדרו בכל מחיר בעבודה אחרת.

שלושה מסודרים. מששת האנשים אותם תוכנן להחזיר, הספיק בינתיים שפירא למנות רק שלושה. שלושת האחרים: עמנואל גלילי, שהיה צריך להחליף את

תולדות

ילד בביתו

המונית עצרה בחריקת בלמים ליד שער רי המוסד. זוג נרגש קפץ מתוכה, כשבדין צורר בגדים לתינוק. יפה עגמי ועבד אל-רחים מגידלה באו לקבל את בנם בחזרה. פקידת הסעד שהיתה איתם ניגשה ראשונה לשער הבניין. יפה פחדה שיאשימו אותה בחטיפת בנה, כמו בביקורה האחרון בי מוסד (העולם הזה 1260).

עבד אל-רחים היה נרגש לא פחות מי אשתו, אך הרגיע אותה כל הזמן בתנועות עצבניות. השניים נכנסו לבניין. לאחר דין-ודברים קצרים, בדבר התשלום על החזקת הילד, הלבישה יפה את בנה במיטב בגדיו החדשים ולקחה אותו איתה לביתה. כך באה על סיומה, לפחות באופן זמני, פרשת מאבקם של זוג הורים מעורב, יהודי-ערבי, על זכותם לגדל את בנם.

דאגה חסודה. משרד הסעד, מצידו, לא ויתר על העניין בקלות. במשפט הראשון, שהוציא את הילד מידי ההורים, ה' ביא התובע מיסמך בו קבע שהאשה אינה שפויה בדעתה ואינה אחראית על מעשיה. מאוחר יותר, כאשר היה ברור לכל שהאשה שפויה בדעתה, החלו עתוננים אחרים, חלקם בהשראת משרד הסעד, להפיץ את כל עובדות עברה של האם. כאילו שפרטים על הרשעות — אי אולי רק הא' שמות — בגניבות, יכולות לגזול מאם את זכותה לגדל את בנה. טענה המפקחת כספי, אשר שמה הועלה עליידי הווג כאחראית להכנסת בנם למוסד, בשיא ההתחסדות: "איש לא גזל את זכותם על ילדם. לא הצענו זאת לבית-המשפט. אנו דואגים רק לשלומם של הילד." אך דעתו של שופט בית-המשפט המחוזי יצחק קיסטר היתה אחרת. לאחר שהאזין לדברי פרקליט המערערים, אברהם פישמן, הורה לשחרר את הילד, ולהחזירו להוריו.

משפט

אם ובנה

על ספטל הנאשמים אשר בבית-המשפט המחוזי בירושלים ישבה השבוע נערה שחרחרות מקורולת-שיער. היא התחוצה בי פניה והקשיבה לדברי עדי התביעה, שעלו בזה אחר זה אל הדוכן. האשמה בעטיה הובאה לדין היתה מעוועת. נכתב בגיליון האיטום, בשפתו היבשה של החוק: "בתא ריך ה'29.12.58 או סמוך לו, באשקלון, גרמה עליידי מעשה זדוני למות תינוקה שלא מלאו לו עדיין 12 חודשים. אלא ש' בשעת המעשה לא היתה דעתה עדיין מיוש' בת עליה, מחמת שלא החלימה עדיין לגמרי מתוצאות הלידה. עבירה על סעיף 226 לפקודת החוק הפלילי."

ברכה התגוררה עם הוריה במעברה סמוך לאשקלון. כדי להקל על מצבה הכלכלי של משפחתה, הגיעה לאשקלון העיר, חיפשה עבודה במשק-בית. לאחר כמה חיפושים התקבלה בביתה של משפחת מר-קוביץ. בעלי הבית היו עסוקים משך כל שעות היום בניהול מאפיייתם וחנות למכירת עוגות, וברכה דאגה למשקה-בית.

סיפורה הגברת מרקוביץ, בעותה בבית-המשפט: "אני גרה באשקלון תשע שנים

• כדי למנוע אפשרות זיהוי הנערה, אשר שמה נאטר לפרסום, הוחלפו כל שמות המעורבים בפרשה בשמות בדויים.

חוק אחד לשניהם — או הפליה צינית? חי חסידוף מול יחזקאל סהר

מענק דומה למימון הוצאות הסניגוריה במשפטו. וזאת לאחר ששר המשפטים היוצא, פנחס רוזן, הסביר לנכנסת מדוע, לדעתו, הגיעה התמיכה הכספית ליחזקאל סהר. לחי חסידוף, לדבריו רוזן, אין צורך בתמיכה כזו. הטבלה המתפרסמת להלן מראה מי מן השניים — סהר או חסידוף — ראוי למענק.

יחזקאל סהר	חי חסידוף
מיליונה. שותף בעסקי המיליונים של אחיו.	נתייחס מאביו עוד לפני היוולדו. מפרנס יחיד לאימו. משכורתו כארכיבר במשרד המשפטים הסתכמה ב'200 לירות לחודש.
מתן עדות-שקר, לטובת עמוס בן-גוריון. העונש המאכסימאלי הצפוי עבורה הוא שבע שנות מאסר.	גילוי הקנוניה של קציני המשטרה ש' ביקשו להכשיל התביעה נגד סהר. סעיף 27(א) לחוק דיני עונשים קובע כי "כל מי שמוטר חומר שהגיע אליו תוך כדי עבוי' דתו במשרד ממשלתי, מבלי שיהיה מוסמך לכך, יהיה צפוי לשלוש שנות מאסר."
שנת מאסר על-תנאי ו'10 אלפים לירות קנס.	חודשיים מאסר בפועל.
שנה על-תנאי ו'5000 ל"י קנס.	עדיין בדין.
שימש עד ליום הרשעתו כשגריר ישראל בחינה, במשכורת מלאה.	פוסר ללא כל פיצוי, ברגע בו הוגש גליון האיטום נגדו.
קיבל מקופת המדינה 5000 ל"י לכיסוי הוצאות משפטו ופנסיה מלאה לכל חייו.	פוסר ללא פרוטה.